

คำวินิจฉัยของ นายมานิต วิทยาเต็ม ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๑๐/๒๕๔๘

วันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๔๘

เรื่อง ศาลฎีกาส่งคำโต้แย้งของจำเลยในคดีแพ่งของศาลแพ่งกรุงเทพใต้ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ กรณีประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๓๖ วรรคหนึ่ง ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๒ ประกอบมาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๒๓๓ หรือไม่

ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) โดยนายประสิทธิ์ ภูทอง ผู้รับมอบอำนาจเป็นโจทก์ฟ้องนางสาวหรือนางสายสมร โชคภิรมย์วงศ์ ผู้ร้อง เป็นจำเลยคดีหมายเลขดำที่ ๑๘๓๖/๒๕๔๓ ในข้อหาหรือฐานความผิดเบิกเงินเกินบัญชี บังคับจำนอง โดยจำเลยได้ทำสัญญาเบิกเงินเกินบัญชีจากบัญชีเงินฝากกระแสรายวันจำนวน ๕ ครั้ง รวมเป็นวงเงินเบิกเงินเกินบัญชีทั้งสิ้น จำนวน ๕,๕๐๐,๐๐๐ บาท อัตราดอกเบี้ยร้อยละ ๑๕ ต่อปี ไม่มีกำหนดระยะเวลา โดยจำเลยนำบัญชีเงินฝากธนาคารของโจทก์ และโฉนดที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างมาประกันการชำระหนี้ ต่อมาจำเลยปล่อยให้หนี้ค้างชำระเป็นจำนวนมาก โจทก์จึงทำการหักบัญชีเงินฝากประจำเพื่อชำระหนี้ และได้มีหนังสือทวงถามให้จำเลยชำระหนี้พร้อมบอกเลิกสัญญาและบอกกล่าวบังคับจำนอง ปรากฏว่า จำเลยเพิกเฉย โจทก์ได้คิดหักทอนบัญชีครั้งสุดท้ายแล้ว จำเลยยังคงมีหนี้ค้าง จึงขอให้บังคับจำเลยชำระหนี้แก่โจทก์ หากจำเลยไม่ชำระหนี้ ให้ยึดทรัพย์สินที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างออกขายทอดตลาด หากไม่พอชำระหนี้ให้ยึดทรัพย์สินอื่นของจำเลยออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้ให้แก่โจทก์จนครบถ้วน จำเลยให้การปฏิเสธว่า ไม่เคยค้างชำระเงินแก่โจทก์ ปฏิเสธฟ้องโจทก์ทั้งสิ้น ต่อมาผู้ร้องได้ยื่นคำร้องต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ เป็นหนังสือลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ สรุปว่า ภายหลังจากหนี้ขึ้นแล้วได้มีพฤติการณ์อันเป็นเหตุสุดวิสัยทำให้จำเลยกลายเป็นพันวิสัยที่จะชำระหนี้ได้ และรัฐบาลได้เรียกว่าเป็นวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจอย่างร้ายแรง ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๑/๒๕๔๑ ว่า วิกฤติเศรษฐกิจอย่างร้ายแรงดังกล่าว ได้เป็นที่ประจักษ์แก่บุคคลทั่วไป จึงไม่ต้องสืบพยานโดยเฉพาะส่งผลกระทบต่อจำเลยซึ่งเป็นลูกหนี้กลายเป็นบุคคลสุดวิสัยที่ชำระหนี้ได้ ทำให้จำเลยได้รับความคุ้มครองสิทธิไม่ตกเป็นผู้ผิดนัด และให้พักหนี้ชั่วคราวตามบทบัญญัติกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘ มาตรา ๑๕๐ มาตรา ๒๐๕ มาตรา ๒๑๕ จนกว่าวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจ

LIART

หรือพฤติการณ์อันเป็นเหตุสุดวิสัยจบสิ้น การที่โจทก์ได้ฟ้องจำเลยให้ชำระหนี้เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๕ เป็นการฟ้องการพิจารณาพิพากษาและบังคับโดยใช้สิทธิขัดต่อรัฐธรรมนูญ ขอให้ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ได้โปรดนำส่งบทบัญญัติข้อกฎหมายคำฟ้องและคำขอบังคับให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ได้มีคำสั่งตามกระบวนการพิจารณา ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ว่า รูปคดียังไม่มีปัญหาที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวบังคับแก่คดี ส่วนการที่จำเลยอ้างเหตุว่าคำฟ้องและคำขอบังคับให้ศาลพิพากษาตามฟ้องการพิจารณาพิพากษาคดีและการบังคับคดีของโจทก์ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญเป็นกรณีที่จำเลยกล่าวอ้างถึงการกระทำของโจทก์ จึงไม่ส่งคำร้องของผู้ร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ผู้ร้องยื่นอุทธรณ์คำสั่งศาลแพ่งกรุงเทพใต้ไม่รับคำคู่ความส่งศาลรัฐธรรมนูญว่า คำสั่งของศาลชั้นต้นเป็นคำสั่งที่ไม่ให้รับคำร้องขอ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ ไม่ชอบด้วยเจตนารมณ์ของกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และขอให้ศาลชั้นต้นส่งคำร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญเพื่อดำเนินกระบวนการพิจารณาตามกฎหมายต่อไป และศาลแพ่งกรุงเทพใต้ได้มีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ จากนั้นผู้ร้องได้ยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับอุทธรณ์ของศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ศาลอุทธรณ์มีคำสั่งที่ ๒๒๑๐/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๔๖ ว่า คำสั่งของศาลชั้นต้นเป็นกรณีตั้งยกคำร้องเพราะไม่มีกรณีที่ศาลจะต้องส่งเรื่องไปให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔ จึงมิใช่กรณีตั้งไม่รับคำให้การอันจะถือว่าเป็นคำสั่งไม่รับคำคู่ความตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๘ จึงเป็นคำสั่งระหว่างพิจารณาก่อนที่ศาลชั้นต้นจะมีคำพิพากษาชี้ขาดคดีคดี ต้องห้ามอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวในระหว่างพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๖ (๑) เมื่อจำเลยไม่ได้แย้งคำสั่งนั้นไว้ในระหว่างพิจารณาตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๒๖ (๒) จำเลยจึงไม่มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นชอบแล้ว ให้ยกคำร้อง ผู้ร้องได้ยื่นฎีกาคำสั่งศาลอุทธรณ์เป็นหนังสือว่า ผู้ร้องสามารถยื่นคำอุทธรณ์อันไม่ใช่คำสั่งระหว่างพิจารณาและสามารถอุทธรณ์ได้ คำสั่งของศาลอุทธรณ์จึงเป็นคำสั่งที่วินิจฉัยผิดกฎหมาย และได้ฎีกาอีกว่า คำสั่งของศาลอุทธรณ์ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑ ถึง มาตรา ๔ มาตรา ๖ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๘ จึงขอให้ศาลฎีกา มีคำสั่งกลับคำสั่งศาลอุทธรณ์และมีคำสั่งให้ส่งบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญต่อศาลรัฐธรรมนูญ และมีคำสั่งย้อนกลับสำนวนให้ศาลชั้นต้นดำเนินกระบวนการพิจารณาใหม่ต่อไป และศาลชั้นต้น (ศาลแพ่งกรุงเทพใต้) มีคำสั่งให้

ยกคำร้องของจำเลยที่อุทธรณ์คำสั่งไม่รับอุทธรณ์ของศาลชั้นต้น โดยเห็นว่าอุทธรณ์ของจำเลย เป็นอุทธรณ์ที่ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๖ คำสั่งศาลอุทธรณ์มีผลเป็นการไม่รับอุทธรณ์ยื่นตามคำปฏิเสศของศาลชั้นต้น เป็นที่สุด ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๓๖ จึงไม่รับฎีกาของจำเลย ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่รับฎีกา โดยโต้แย้งว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๓๖ วรรคหนึ่ง ในส่วนที่ว่า “คำสั่งตามคำปฏิเสศของศาลชั้นต้นหรือคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ คำสั่งนี้เป็นที่สุด” ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๒ ตกเป็นโมฆะตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ ซึ่งเป็นประเด็นที่ศาลยกขึ้นคัดสิทธิในการฎีกา จำเลยจึงได้ยื่นคำร้องขอให้ศาลฎีกาส่งคำร้องของจำเลยให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ศาลฎีกาพิจารณาแล้วเห็นว่า จะต้องใช้บทกฎหมายดังกล่าวบังคับแก่คดีนี้ จึงเป็นกรณีมีข้อโต้แย้งว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดีขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญและยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ดังนั้น จึงให้การวินิจฉัยมีคำสั่งคดีนี้ไว้ชั่วคราว และให้ส่งปัญหาที่จำเลยโต้แย้งผ่านสำนักงานศาลยุติธรรมไปตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๓๖ วรรคหนึ่ง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๗๒ ประกอบมาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๒๓๓ หรือไม่

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาคำร้องแล้ว มีคำสั่งให้รับคำร้องไว้ดำเนินการตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๖ ข้อ ๑๒

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

“มาตรา ๓ อำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชนชาวไทย พระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นประมุขทรงใช้อำนาจนั้นทางรัฐสภา คณะรัฐมนตรี และศาล ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้”

“มาตรา ๔ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพของบุคคล ย่อมได้รับความคุ้มครอง”

“มาตรา ๒๕ การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็นเท่านั้น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้”

LIRT

กฎหมายตามวรรคหนึ่งต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปและไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ทั้งต้องระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายนั้นด้วย

บทบัญญัติวรรคหนึ่งและวรรคสองให้นำมาใช้บังคับกับกฎหรือข้อบังคับที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายด้วย โดยอนุโลม”

“มาตรา ๓๐ บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกันชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน

การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญจะกระทำมิได้

มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อขจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิและเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น ย่อมไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม”

“มาตรา ๒๓๓ การพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเป็นอำนาจของศาลซึ่งต้องดำเนินการตามรัฐธรรมนูญ ตามกฎหมาย และในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์”

“มาตรา ๒๗๒ ศาลยุติธรรมมีสามชั้น คือ ศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกา เว้นแต่ที่มีบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นในรัฐธรรมนูญนี้ หรือตามกฎหมายอื่น

ให้มีแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองในศาลฎีกา โดยองค์คณะผู้พิพากษาประกอบด้วย ผู้พิพากษาในศาลฎีกาซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกา จำนวนเก้าคนซึ่งได้รับเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาโดยวิธีลงคะแนนลับ และให้เลือกเป็นรายคดี

อำนาจหน้าที่ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและวิธีพิจารณา คดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ให้เป็นไปตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญนี้และในกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง”

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

มาตรา ๒๓๖ วรรคหนึ่ง “เมื่อคู่ความยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งศาลที่ปฏิเสธไม่ยอมรับอุทธรณ์ ให้ศาลส่งคำร้องเช่นนั้นไปยังศาลอุทธรณ์โดยไม่ชักช้า พร้อมด้วยคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดี

ของศาลชั้นต้นและฟ้องอุทธรณ์ ถ้าศาลอุทธรณ์เห็นเป็นการจำเป็นที่จะต้องตรวจสอบ ให้มีคำสั่งให้ศาลชั้นต้นส่งสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์ ในกรณีเช่นนี้ให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาคำร้อง แล้วมีคำสั่งยื่นตามคำปฏิเสธของศาลชั้นต้นหรือมีคำสั่งให้รับอุทธรณ์ คำสั่งนี้ให้เป็นที่สุด แล้วส่งไปให้ศาลชั้นต้นอ่าน ...”

การพิจารณาและคำวินิจฉัย

ประเด็นที่ศาลยุติธรรมส่งมาให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย คือ จำเลยผู้ร้องโต้แย้งว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๓๖ วรรคหนึ่ง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๒ ประกอบมาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๒๓๓

พิจารณาแล้ว รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ บัญญัติว่า อำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชนชาวไทย และพระมหากษัตริย์ทรงใช้อำนาจทางคณะรัฐมนตรี รัฐสภา และศาล มาตรา ๔ บัญญัติว่า ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครอง รัฐธรรมนูญทั้งสองมาตราเป็นหลักการทั่ว ๆ ไปของรัฐธรรมนูญ ไม่อาจพิจารณาได้ว่า บทกฎหมายที่จำเลยผู้ร้องอ้างถึงขัดต่อหลักทั่วไปในมาตราทั้งสองโดยตรงได้ มาตรา ๒๕ ห้ามการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ เว้นแต่จะกระทำโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติของกฎหมายภายในขอบเขตและตามเงื่อนไขที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้เท่าที่จำเป็นและจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้ มาตรา ๓๐ รับรองความเสมอภาคของบุคคลและให้ความคุ้มครองความเท่าเทียมกันทางกฎหมายของบุคคล ห้ามการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมเพราะเหตุแห่งความแตกต่างกันในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรมหรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ จึงใช้เป็นเครื่องมือตรวจสอบการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลว่าได้กระทำโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติของกฎหมายภายในขอบเขตและตามเงื่อนไขของรัฐธรรมนูญหรือไม่ มาตรา ๒๓๓ บัญญัติว่า การพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเป็นอำนาจของศาล ซึ่งต้องดำเนินการตามรัฐธรรมนูญ ตามกฎหมาย และในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ มาตรา ๒๗๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ศาลยุติธรรมมีสามชั้น คือ ศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกา เว้นแต่ที่มีบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นในรัฐธรรมนูญนี้ หรือตามกฎหมายอื่น พิจารณามาตรา ๒๗๒ ประกอบมาตรา ๒๓๓ แล้วศาลยุติธรรมมีระดับชั้นต่าง ๆ กันเพื่อพิจารณาคดีประเภทต่าง ๆ ตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งกฎหมายย่อมให้ความสำคัญแก่คดีตามความเหมาะสมว่า คดีใดจะสามารถอุทธรณ์หรือฎีกาไปถึงศาลอุทธรณ์หรือ

ศาลฎีกา รวมทั้งกำหนดเงื่อนไขวิธีปฏิบัติและระยะเวลาในการอุทธรณ์หรือฎีกาไว้ด้วย เพื่อความยุติธรรม ทั้งแก่ฝ่ายโจทก์และจำเลย รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติว่า คดีทุกคดีจะต้องได้รับการพิจารณาพิพากษาครบ ทั้งสามระดับศาล การที่คู่ความในคดีจะสามารถอุทธรณ์หรือฎีกาได้นั้นเป็นการใช้สิทธิตามกระบวนการ ทางศาลยุติธรรมที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ บัญญัติไว้ให้การใช้สิทธิดังกล่าวต้องเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ หรือกฎหมาย

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๓๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “เมื่อคู่ความ ยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งศาลที่ปฏิเสธไม่ยอมรับอุทธรณ์ ให้ศาลส่งคำร้องเช่นนั้นไปยังศาลอุทธรณ์ โดยไม่ชักช้า พร้อมด้วยคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีของศาลชั้นต้นและฟ้องอุทธรณ์ถ้าศาลอุทธรณ์ เห็นเป็นการจำเป็นที่จะต้องตรวจสอบ ให้มีคำสั่งให้ศาลชั้นต้นส่งสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์ ในกรณี เช่นนี้ให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาคำร้อง แล้วมีคำสั่งยื่นตามคำปฏิเสธของศาลชั้นต้นหรือมีคำสั่งให้รับอุทธรณ์ คำสั่งนี้ให้เป็นที่สุด แล้วส่งไปให้ศาลชั้นต้นอ่าน”

พิจารณาแล้วเห็นได้ว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๓๖ วรรคหนึ่งนี้ ให้สิทธิคู่ความได้รับการพิจารณาอย่างเพียงพอแล้ว กล่าวคือ เมื่อคู่ความอุทธรณ์คำสั่งหรือคำพิพากษาแล้ว หากศาลชั้นต้นไม่รับก็ยังไม่ให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ได้อีก ทั้งนี้ประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความแพ่งได้ให้สิทธิในการดำเนินคดี และสิทธิในการต่อสู้คดีแพ่งซึ่งประกอบด้วยวิธีการ ใช้สิทธิทางศาลต่าง ๆ เพื่อความสมบูรณ์ในการพิจารณาพิพากษาคดี ดังนั้น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความแพ่ง มาตรา ๒๓๖ วรรคหนึ่ง จึงสอดคล้องกับหลักการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๒ ประกอบมาตรา ๒๓๓ และมีได้จำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และเป็นบทบัญญัติใช้กับโจทก์และจำเลยในคดีทั่วไปเสมอกันโดยไม่มี การเลือกปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๓๖ วรรคหนึ่ง ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๒ ประกอบมาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ และมาตรา ๒๓๓

นายมานิต วิทยาเต็ม
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

LIRT